

— Имам и малка кжща тука наблизо и в нея живея.

— Сам ли живееш? — попита го царицата.

— О, не, аз живея с баба си.

— Не те ли обича баба ти?

— О, не, тя много, много ме обича, — каза Дик и наведе главата си от срам.

— Тогава, може би, си спял и не можеш да виждаш цветята и тревите?

— Виждам ги много добре, — каза Дик.

Тогава трябваше да си глух и не чуваш сладките песни на птичките?

— О, не, — каза Дик, — аз слушам много добре.

Царицата на радостта дълго време го гледа и най-после му каза:

— Ти трябва да се огледаш в огледалото на радостта.

— И всички феи в хор запяха:

— Ти трябва да се огледаш в огледалото на радостта.

— Дзжн, дзжн, дзжн, — дрънкаше феята със звънчето. — Ти трябва да се огледаш в огледалото на радостта.

Дик не можеше да си представи какво е това огледало на радостта: но той се чувствуваше щастлив, че ще се огледа в него. Той обичаше да се оглежда, но в кжщи огледалото висеше на високо и той не можеше да го стигне. Дори когато стъпеше на пръсти, пак не можеше да се огледа. Царицата извади огледалото на радостта от една кутия и Дик видя, че то имаше две страни.

— Сега, — каза царицата, — ще ти покажа малкото момче, което ядосва баба си.

Когато Дик погледна в огледалото, видя там едно момче със сжрдито лице. На челото му имаше бржчки и устните му обжрнати. — Готово да заплаче.

— О, — извика Дик, какво лошо момче!

— Нали? — каза царицата.

— Сега обжрни огледалото от другата страна и ще видиш момчето, което може да направи баба си щастлива.

— Дик обжрна огледалото и видя в него едно хубаво момче със засмяно лице. Очите му блестяха, нямаше бржчка на челото си, а имаше хубава усмивка на уста.

